

De eerste en de tweede opstanding

door

Dr. A. H. Burton

1^e druk: Apeldoorn: N. Rot, z.j.
Uit 'Hij komt!', D. Rot, A.H. Burton e.a.
© Uit het Woord der Waarheid

De eerste en de tweede opstanding

Het is heel goed mogelijk dat de korte titel sommigen van onze lezers een beetje verrast. Zij zijn er aan gewend geraakt om dit onderwerp te bekijken als een feit dat in hopeloze duisternis is gehuld. Maar zij hebben wellicht de niet ongewone mening, dat er in de verre toekomst een ogenblik zal aanbreken, dat de raderen van de tijd zullen stilstaan en de wereldgeschiedenis haar einde bereikt heeft. Dan zullen - zo meent men - de graven geopend worden, opdat allen die gestorven zijn van het begin tot het einde van de tijd, of ze nu gered of verloren zijn, opstaan uit de dood. Daarna zullen zij die zijn opgestaan allemaal tegelijk voor de gemeenschappelijke rechterstoel worden gesteld, om dan het antwoord te horen op de belangrijke vraag van de eeuwige bestemming van hun zielen.

Nu willen we graag met de hulp van de Heilige Geest te onderzoeken, wat de Schriften ons leren over de opstanding van de doden. Bij zo'n onderwerp - dat hoeft bijna niet te worden gezegd - is het Woord van God onze enige gids. Wie anders dan God kan de toekomst ontsluiten? Mensen kunnen spreken of schrijven over het *verleden* en het *heden*; maar wat de toekomst betreft, kunnen we alleen maar gissen. Maar God heeft in Zijn Woord over de toekomst gesproken met evenveel zekerheid als over het verleden.

We gaan er van uit, dat onze lezers niet de leer van de Sadduceeën aanhangen, die zeiden dat er 'geen opstanding' is (Hand. 23:8). Helaas is deze ketterse, liberale leer, in deze donkere tijd van ontrouw, herleefd. 'Door één mens is de zonde in de wereld gekomen, en door de zonde de dood' (Rom. 5:12). Zo spreekt de Geest van God plechtig door de apostel Paulus; en dezelfde Geest geeft door dezelfde schrijver getuigenis van het feit dat er een opstanding van de doden zal plaatsvinden van de rechtvaardigen zowel als van de onrechtvaardigen (Hand. 24:15).

Wie zal het eerste feit tegenspreken? De zwarte sporen van de zonde zijn overal te zien, in de wereld buiten en in het hart van binnen. En wat de dood betreft, we zijn met de dood al zo vertrouwd geworden, dat we geneigd zijn te denken dat hij altijd bestond en altijd zal blijven.

Nee, geliefde lezer! Er was een tijd waarin de dood onbekend was; die gezegende tijd waarvan we lezen: 'God zag alles wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed' (Gen. 1:31). Hoe kort die tijd was, weet iedere lezer van Genesis. De aanblik van deze prachtige schepping werd totaal veranderd door de intrede van de zonde, en door de zonde is alles bedorven. God kon niet langer met welgevallen op deze wereld neerkijken; op geen plekje kon Zijn heilig oog met welbehagen rusten, totdat Degene kwam Die verschenen is 'om de zonde te niet te doen, door de offerande van Zichzelf' (Heb. 9:26.) We hoeven de lezer er niet aan te herinneren dat deze vlekkeloze Persoon niemand anders was dan de Heer der heerlijkheid. Hij was het die Zich vernederde om mens te worden; Hij was het op Wie uit de geopende hemelen de Geest van God neerdaalde, terwijl de stem van de Vader verklaarde: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik mijn welbehagen heb!' (Mat. 3:16-17).

Op Die zondeloze had de dood geen recht. 'Zie, Ik kom, om Uw wil te doen, o God!' (Heb. 10:1-10) was de wonderbare verklaring waarmee Hij deze wereld binnenkwam; en dit kenmerkt ieder woord, elke gedachte, alle daden vanaf Zijn geboorte te Bethlehem tot Zijn dood aan het kruis.

Zijn dood! - waarom is Hij gestorven, als de dood geen aanspraak op Hem had? Op geen andere manier kon de zonde worden weggedaan; alleen door de offerande van Zichzelf kon dit gebeuren! De dood van een onschuldige moest aan de eisen van Gods gerechtigheid

voldoen, ‘opdat Hij door de dood te niet zou doen hem die de macht over de dood had, dat is de duivel’ (Heb. 2:14.) Voor het geloof heeft Hij ‘de dood te niet gedaan, en het leven en de onvergankelijkheid aan het licht gebracht door het evangelie’ (2 Tim. 1:10). Ja, de glansrijke dag zal aanbreken dat op grond van dit volmaakte offer elke smet van de zonde zal zijn weggenomen (Joh. 1:29), de werken van de duivel verbroken zullen zijn inclusief de zonde (1 Joh. 3:8); nieuwe hemelen en de nieuwe aarde zullen gegrondvest zijn, waar gerechtigheid woont en waar geen zonde meer zijn zal (Op. 21:1-4.)

Dat er een opstanding van de doden zal komen, is duidelijk in de Schrift geleerd. Ook is het duidelijk en helder, dat het een opstanding zal zijn ‘van rechtvaardigen en onrechtvaardigen’ (Hand. 24:15). Deze uitspraak leert ons dat de twee opstandingen verschillend in karakter zullen zijn, een feit dat ook in Johannes 5:29 wordt vastgesteld: ‘En zij zullen uitgaan, zij die het goede gedaan hebben, tot de opstanding **ten leven**, en zij die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding **ten oordeel**’.

Veel meer andere plaatsen in de Schrift kunnen als bewijs worden aangehaald, maar deze twee zijn voldoende om aan te tonen dat in de opstanding de doden verdeeld zullen zijn in twee totaal verschillende groepen, van wie de karakters lijnrecht tegenover elkaar staan: ‘de rechtvaardigen’ en ‘de onrechtvaardigen’, zij ‘die het goede gedaan hebben’ en zij ‘die het kwade gedaan hebben’.

We willen nu uw ernstige aandacht vragen voor het gedeelte waaruit het bovenstaande aangehaald is. De strekking is, dat men de Zoon eer verschuldigd is, zoals men de Vader eren moet. De Zoon was in deze wereld. ‘Het Woord is vlees geworden, en heeft onder ons gewoond’ (Joh. 1:14).

Hoewel Hij in de gestalte van God was, heeft Hij het geen roof geacht God gelijk te zijn, ja God zelf, maar Hij heeft Zichzelf ontledigd, heeft de gestalte van een slaaf aangenomen en is de mensen gelijk geworden (Fil. 2:6-7.) Verloor Hij daardoor ook maar iets van Zijn heerlijkheid? O, nee! Zedelijke heerlijkheid omgaf Zijn gezegende Persoon; weliswaar werd die niet opgemerkt door de natuurlijke mensen, van wie het oog door satan verblind was en van wie het geestelijk inzicht door de zonde verduisterd was. Maar het werd wel vreugdevol en met dankbaarheid erkend door allen van wie de harten door de Goddelijke genade waren aangeraakt en van wie de ogen door Goddelijke kracht geopend zijn. ‘En wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van een Eniggeborene van een vader’ (Joh. 1:14).

Maar God heeft vastgesteld: ‘Allen zullen de Zoon eren, zoals zij de Vader eren’. Of hun ogen verblind zijn door de god van deze wereld, of wel geopend door de God van alle genade, allen *zullen* eenmaal de Zoon eren. Op deze aarde was Hij veracht en verworpen, blootgesteld aan alle hoon en smaad en verachting die het menselijke hart tegen Hem kon bedenken; maar *alle* knie zal zich voor Hem buigen en *alle* tong zal belijden dat Hij Heer is (Fil. 2:10-11).

In het gedeelte dat wij overdenken wordt de gezegende Heer ons voorgesteld in twee karakters, en in beide wordt Hem door ieder eer betoond. In beide karakters, hetzij als *de Gever van het leven*, hetzij als de *Uitvoerder van het oordeel*, wordt Hij geëerd. Bedenk daarbij wel dat men Hem maar op één manier kan ontmoeten, niet op twee. Overdenken we de verzen 24-31 uit Johannes 5 zorgvuldig, dan merken we dit onmiddellijk op.

In vers 24 worden ons van iedere gelovige drie dingen meegedeeld:

1. Hij heeft het eeuwige leven.

2. Hij komt niet in het oordeel.
3. Hij is uit de dood overgegaan in het leven.

We kunnen nu niet uitvoerig op dit belangrijke vers ingaan, maar we willen de aandacht van onze lezers vestigen op het feit dat de gelovige nu al het eeuwige leven heeft, en niet hoeft te wachten tot hij sterft, om het te krijgen. Hij is verzekerd dat God niet met hem in het oordeel zal treden om zijn zonden en dat hij, hoewel hij eens dood was in zonden en misdaden, levend is gemaakt, doordat hij de stem van de Zoon van God gehoord heeft.

Maar niet allen hebben Zijn levenwekkende stem gehoord, velen hebben geleefd en zijn gestorven, en hebben zich in hoogmoed doof gehouden voor Zijn stem. Zij hebben geweigerd de *Gever van het leven* te eren; zij zullen Hem moeten eren als de *Rechter*. *‘Verwondert u daarover niet; want er komt een uur dat allen die in de graven zijn, Zijn stem zullen horen’*.

Wat ook hun geestelijke toestand zijn mag in het uur van hun dood, of zij gered of verloren, gelovig of ongelovig geweest zijn, *allen* zullen Zijn stem horen en uit de graven komen; maar met wat een verschillende doelen staan zij op! De een *ten leven*, de ander *ten oordeel*. Als u als lezer dit ontzettend belangrijke onderwerp nog niet eerder hebt overdacht, zult u misschien vragen: ‘Worden niet beide groepen opgewekt voor het oordeel? Waarom wordt de ene genoemd een opstanding ten leven, en de andere een opstanding tot het oordeel?’ Wees ervan overtuigd dat hier geen toevallige woordenverandering in het spel is; het is in prachtige overeenstemming met de leer van het hele Nieuwe Testament.

Voor iedereen die gelooft in Christus *is het oordeel al voorbijgegaan*. Het ligt al zo’n 2000 jaar achter zijn rug. De Heer Jezus, Zijn gezegende Plaatsvervanger, is voor hem in de dood gegaan, heeft het oordeel over zijn zonden gedragen en heeft hem nu aangenaam gemaakt voor God. Ja, hij is zo volkomen gerechtvaardigd van alles (Hand. 13:39), dat hij nu vrede met God bezit (Rom. 5:1) en de zekerheid dat ‘er geen gedachtenis meer is van zijn zonden en wetteloosheden’ (Heb. 10:17). Als de gelovige vanwege zijn zonden toch nog in het oordeel gebracht zou kunnen worden, dan zou het moeten zijn omdat de waarde en kracht van Christus’ verzoeningswerk, waardoor zijn zonden weggedaan zijn, in twijfel getrokken werd. En dit is hoe dan ook onmogelijk! God zij dank!

Nadat vers 24 ons zegt dat de gelovige het eeuwige leven bezit, wat zijn ziel betreft, verzekert vers 29 ons ervan dat in de opstanding zijn **lichaam**, uit het graf verlost, veranderd zal worden en in overeenstemming zal worden gebracht met de heerlijke plaats van het leven en de heerlijkheid, waar hij nu door het geloof zo graag in de geest verblijft. Daarom wordt deze opstanding genoemd *de opstanding van het leven*.

Maar hoe totaal anders is het voor de ongelovige! Het oordeel ligt voor hem! De stem die hem uit het graf opwekt, roept hem niet om in te gaan en te genieten van de heerlijkheid als zijn verblijf, maar een ogenblik in Zijn verblindende stralen te staan, als een beschuldigde voor de rechtbank, om dan te worden geoordeeld voor al zijn zonden. Waar hij geleefd heeft en gestorven is, terwijl hij Christus verwierp als de enige Heiland van zondaren en weigerde te vertrouwen op Zijn kostbaar bloed als de enige verzoening voor de zonde, daar staat iets vreselijks zo iemand te wachten: in gerechtigheid te worden geoordeeld naar zijn zonden, en daarom geworpen te worden in de poel van vuur (Op. 20:11-15).

We hebben dus duidelijk gezien dat de beide opstandingen niet alleen in *karakter*, maar ook in *doel* totaal verschillend zijn. Misschien zal de lezer zeggen: ‘Ik stem ermee in dat degenen die zullen opstaan, in twee groepen verdeeld zijn, en zelfs de aangehaalde gedeelten schijnen

te zeggen, dat het doel van de opstandingen verschillend is. Maar sluiten ze niet in, dat ze op hetzelfde ogenblik worden opgewekt?' Er wordt immers gezegd dat het uur komt...?

In de voor ons liggende verzen spreekt de Heer tweemaal over een uur. In geen van beide gevallen wordt een afgerond tijdperk van 60 minuten bedoeld, maar een langere periode, die echter wel een eindpunt kent. In onze dagelijkse omgangstaal zijn we met dit gebruik van het woord *uur* ook wel vertrouwd.

Op het eerste gezicht zouden we kunnen denken, dat het woord 'uur' uit vers 25 hetzelfde is als dat uit vers 28, maar ze zijn heel verschillend. De 'doden' in vers 25 zijn niet fysiek dood, hun lichamen zijn niet in de graven. Zij zijn *geestelijk* en *zedelijk* dood, dood voor God. Dit is duidelijk uit de bewoording: 'Het uur komt *en is nu*'. Dit uur, gewaardeerde lezer, is begonnen toen onze gezegende Heer deze woorden sprak. Sinds die tijd duurt dat uur nog steeds voort, en dode zielen worden nog levend gemaakt door de stem van de Zoon van God te horen. Het schenken van geestelijk leven aan de *ziel* is het onderwerp van vers 25, en de opstanding van het *lichaam* wordt behandeld in vers 28. En aangezien de opstanding van het lichaam nog niet begonnen is, zijn de woorden '*en is nu*', die gebruikt worden in vers 25, weggelaten in vers 28. Hoe volmaakt is Gods Woord!

Maar we kunnen vragen: 'Over welke periode heeft dat eerste uur zich uitgestrekt?' Het is begonnen toen de Heer Jezus deze woorden sprak en duurt nog steeds voort, zodat het al zo'n 2000 jaar duurt. Als nu het woord 'uur' in vers 25 een periode aanduidt van zo'n 2000 jaar en meer, welke reden zouden we dan hebben om de duur van hetzelfde woord in vers 28 te beperken? En waarom kan het dan ook daar niet dezelfde tijdruimte aanduiden? Als wij geen verder licht hadden over dit onderwerp, zou het onmogelijk zijn te zeggen wanneer de twee opstandingen zullen plaatsvinden, op dezelfde tijd of niet; maar uit het voorgaande kan in ieder geval duidelijk gebleken zijn, dat de *mogelijkheid* bestaat dat de twee opstandingen gescheiden zijn door een lange tijdruimte. En hoe lang die tussenliggende periode is, wordt duidelijk in een ander gedeelte van de Schrift meegedeeld.

We willen ons nu bezighouden met een Bijbelgedeelte dat een waarheid bevat, die van de meest praktische betekenis is in het leven en de dagelijkse wandel van de Christen. Natuurlijk stemt ieder er mee in dat de opstanding een werk is van Gods kracht; niemand dan alleen Hij kan de doden leven geven. De mens kan zichzelf of anderen het leven ontnemen; hij kan het graf delven om er een dode in neer te laten; God kan en zal het openen, om er de dode uit te roepen.

Maar is de opstanding van de heiligen uitsluitend en alleen een handeling van Gods kracht? In Romeinen 8:11 lezen we: 'En als de Geest van Hem Die Jezus uit de doden opgewekt heeft, in u woont, dan zal Hij Die Christus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken vanwege Zijn Geest, Die in u woont'. De opwekking in de toekomst is voor de Christen verbonden met het feit dat Gods Geest nu in hem woont. Het is een opstanding die in principe gelijk is aan die van de Heer Jezus Zelf; en dit kan alleen van de heiligen gezegd worden¹. Het zou te ver gaan als we nu zouden uitweiden over het gezegende onderwerp van de tegenwoordigheid van de Heilige Geest. We willen de lezer alleen wijzen op een gevolg van Zijn tegenwoordigheid, zoals ons getoond wordt in Romeinen 8:23.

¹ Dit slaat alleen op de gelovigen van de tegenwoordige bedeling, d.w.z. op hen die de Gemeente vormen. De gelovigen in de eeuwen voor de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag hadden niet de Heilige Geest inwonend. Dat laat ons zien hoe volkomen de Gemeente met Christus verenigd is.

‘Maar ook wijzelf, die de eerstelingen van de Geest hebben, ook wijzelf zuchten bij onszelf, in de verwachting van het zoonschap: **de verlossing van ons lichaam**’. Nu is het de tijd van lijden voor het kind van God; hij lijdt met Christus. Maar spoedig wordt hij met Hem verheerlijkt. Het tegenwoordige lijden en de verzuchtingen van vandaag de dag zijn niet te vergelijken met de toekomstige heerlijkheid. Dan zal de gelovige ‘aan het beeld van de Zoon gelijkvormig zijn’. Maar ook nu hij wacht, houdt de Geest zijn gedachten en verlangen bezig met dat heerlijke ogenblik. Hij verwacht niet eenmaal een zoon van God te *worden*. Nee, nu laat de Geest hem al uitroepen: ‘*Abba, Vader*’ (vers 15); maar hij verwacht als zoon van God *geopenbaard te worden*. De schepping zelf verwacht reikhalzend dat ogenblik (vers 19). Dan wordt zij vrijgemaakt van de slavernij van vergankelijkheid tot de vrijheid van de heerlijkheid van Gods kinderen (vers 21). Dit is allemaal nog toekomstig; en het gebeurt niet bij de dood, maar bij de opstanding. Bij de dood gaat het lichaam over tot verderf; bij de opstanding staat het op in heerlijkheid.

In het voorbijgaan kunnen we nog opmerken dat heerlijkheid in betrekking staat met het *lichaam*; *het is een grote dwaling te spreken van verheerlijkte geesten*. Als de Christen sterft gaat zijn geest op om met Christus te zijn, hoewel zijn lichaam in het graf daalt. In die toestand van volmaakte rust en geluk verwacht de geest de opstanding, als hij zal worden bekleed met een huis uit de hemel (lees aandachtig 2 Kor. 5:1-9). Met andere woorden: de hoop en verwachting van de Christen zijn *niet met de dood, maar met de opstanding verbonden*.

Maar wanneer zal dit plaatsvinden? Voor een antwoord op deze belangrijke vraag slaan we 1 Korinthe 15 op. Dit hele hoofdstuk behandelt het onderwerp van de opstanding; ten eerste van Christus, daarna van de heiligen. Die van de goddelozen wordt er niet in genoemd van begin tot eind². Er schijnen in Korinthe sommigen geweest te zijn die zeiden dat er geen opstanding was (vers 12). Maar, zo betoogt de apostel, als dit zo zou zijn, had het hele evangelie geen zin. In dat geval zou de prediking inhoudsloos en nutteloos zijn. De predikers zouden dan valse getuigen voor God bevonden worden; hun geloof zou ijdel zijn. ‘En als Christus niet opgewekt is, dan bent u nog in uw zonden’ (vers 17). Met klem benadrukt hij dan ook de opstanding van Christus.

Als Christus *niet opgewekt is*. Hij zegt niet: ‘Als Christus niet gestorven was’. De opstanding van Christus was het duidelijkste bewijs, niet alleen van het *feit* dat Hij gestorven is, maar ook van de *waarde* van Zijn dood. Zij is de grondslag van onze redding en het fundament van onze vrede. ‘Hij is opgewekt om onze rechtvaardigmaking’, zegt dezelfde apostel. Ik hoop dat iedere lezer in staat is met dezelfde zekerheid daaruit de gevolgtrekking te maken: ‘Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, *hebben vrede met God*’ (Rom. 5:1).

‘Maar nu, Christus is opgewekt uit de doden’. Dit is het bewijs, dat er een opstanding van de doden is. Maar dat niet alleen: Hij is ook de Eersteling van hen die ontslapen zijn³.

² Op de opstanding van de goddelozen wordt zijdelings bedoeld in vers 26. De dood wordt te niet gedaan na het duizendjarig rijk als het oordeel wordt uitgesproken voor de grote witte troon (Op. 20:12-15). De dood wordt verslonden tot overwinning (vers 54) bij de komst van Christus, voor het duizendjarig rijk begint.

³ ‘Ontslapen’: dit woord gebruikt de Schrift voor de dood van een kind van God (zie vers 51, 1 Thess. 4:13-14 en Joh. 11:11-15.) Het heeft alleen betrekking op het lichaam; de ziel slaapt nooit. We willen nog opmerken hoe duidelijk dit vers het bijzondere karakter bewijst van de opstanding van de heiligen. Van wie is Christus de Eersteling? Is Hij de Eersteling van de zondaren, die opstaan tot het oordeel? Geenszins. De oogst moet hetzelfde karakter en dezelfde natuur hebben als de eerstelingen. Het is een opstanding voor het leven en een

‘Maar een ieder in zijn eigen orde; de eersteling Christus’ - dit vond zo’n 2000 jaar geleden plaats. Het was niet mogelijk dat de *Heilige* door de dood vastgehouden werd; Hij was de Eerste, Die opstond uit de doden.

‘Daarna, die van Christus zijn, bij Zijn komst’ (vers 23). ‘*Daarna - bij Zijn komst*’ is het antwoord op de vraag: Wanneer zullen de heiligen opgewekt worden? **Bij de komst van Christus!** Moeten zij dan worden geoordeeld, om te zien of zij Hem toebehoren? Nee! *Omdat zij de Zijnen zijn*, worden zij opgewekt bij Zijn komst. Zal dan worden uitgemaakt, of zij in heerlijkheid zullen zijn of niet? Nee! Zij zijn *opgewekt in heerlijkheid* (vers 43).

Let hier op, beste lezer! Dezelfde éne handeling van God die u, als u misschien moet ontslapen, opwekt uit de doden, brengt u in de heerlijkheid. En als u eenmaal in de heerlijkheid bent, is het overduidelijk dat er geen sprake meer kan zijn van oordeel.

Heeft het u verwonderd dat ik zeg ‘als u misschien moet ontslapen’? Let dan eens op 1 Thessalonika 4:16-17, waar we leren dat bij de komst van de Heer Jezus twee dingen plaats vinden:

1. ‘De doden in Christus zullen eerst opstaan’ (let wel: niet zij die gestorven zijn in hun zonden).
2. ‘Wij, de levenden, die overblijven ... zullen opgenomen worden de Heer tegemoet in de lucht’ (let wel: zij gaan niet eerst door de dood heen).

Sommigen die deze regels en andere teksten lezen over de komst van de Heer, denken dat hier de dood bedoeld wordt. Zij zeggen: ‘Komt niet de Heer voor ons als de dood?’ Overdenk eens vers 16. Als een Christen sterft, gaat hij *naar Christus* (Fil. 1:23). Christus verlaat niet de heerlijkheid en komt niet in wolken voor hem. In vers 16 lezen we: ‘*De Heer Zelf zal komen*’. Is de dood ‘de Heer Zelf?’ Komt de dood ons vanuit de hemel halen met een roepstem? En let op: ons vers spreekt niet over dood, maar over *opstanding*; niet over de tijd dat het lichaam afdaalt in het graf, maar over het heerlijke ogenblik dat ‘de doden in Christus zullen opstaan’.

Maar, zo kan men doorgaan, lezen we dan niet onmiddellijk na de opstanding in 1 Korinthe 15:24: ‘*Daarna is het einde*’? Sluit dat niet in dat de opstanding van de heiligen plaatsvindt helemaal aan het einde van de wereldgeschiedenis? Op het eerste gezicht mag dat zo lijken, maar we moeten in gedachten houden dat de apostel hier de volgorde van de gebeurtenissen weergeeft, niet meer. Hij behandelt niet *de tijdruimte* die er tussen die feiten verloopt. ‘*Daarna*’, lezen we in vers 23 en ook in vers 24. Maar er wordt niet gezegd hoe spoedig, of wanneer dit ‘daarna’ zal gebeuren.

Let er wel op dat in vers 23 een tijdruimte van ruim 2000 jaren ligt tussen de eerste en laatste helft van dat vers. Hier betekent ‘*daarna*’ dus meer dan 2000 jaren. Waarom kan het dan in vers 24 niet net zo goed een tijdperk van lange duur aangeven? We nemen aan dat u tot op zekere hoogte vertrouwd bent met de vele nog on vervulde profetieën over een toekomstige tijd van ongeëvenaarde zegeningen op deze aarde.

Het Oude Testament geeft een overvloed van zulke voorzeggingen, en voorspelt ons in tintelende taal een zegenrijke periode, wanneer de kennis van de Heer de aarde bedekken zal zoals de wateren de bodem van de zee bedekken (Jes. 11). We kunnen hier geen verdere aanhalingen doen om over dit punt uit te weiden. We wilden eenvoudig de aandacht op de toekomstige tijd vestigen, die wordt ingeleid door de wederkomst van de Heer ten oordeel en

opstanding in heerlijkheid, niet een opstanding tot het oordeel.

niet, zoals zo vaak gedacht wordt, door de prediking van het evangelie. Wanneer Gods oordelen over de aarde komen, leren de bewoners van de wereld wat gerechtigheid is (Jes. 26:9). Zo stromen ook Psalm 96 en 98 over van blijde voorzeggingen van deze heldere, glorierijke dag. Beide Psalmen eindigen met deze woorden: 'Laat de hemel zich verblijden, en de aarde zich verheugen ... voor het aangezicht van de Heere; want Hij komt, want Hij komt, **om de aarde te oordelen**'.

Niet alleen zal deze tijd van aardse zegen worden ingeleid met de komst van de Heer in oordeel, maar hij zal ook helemaal worden gekenmerkt door Zijn persoonlijke regering. 'Zie, een Koning zal regeren in gerechtigheid' (Jes. 32:1). 'En de Heere zal tot Koning over de gehele aarde zijn' (Zach. 14:9). Deze en nog meer profetieën (zie Ps. 72) moeten nog vervuld worden. Hij Die dan regeren zal, is eenmaal al in deze wereld geweest, maar Hij is verworpen en buitengeworpen. In plaats van een kroon droeg Hij een kruis, in plaats van een troon ontving Hij een graf.

Toch 'zal Hij over het huis van Jacob Koning zijn tot in eeuwigheid en aan Zijn koningschap zal geen einde zijn' (Luk. 1:33). Ja, de verachte en verworpen Nazarener 'moet heersen, totdat Hij al de vijanden onder Zijn voeten gelegd heeft' (1 Kor. 15:25).

Maar als Hij regeert, zal Hij niet alleen regeren. In Daniël 7 wordt ons de Zoon des mensen voorgesteld, komend met de wolken van de hemel bij de 'Oude van dagen'. Uit Zijn hand ontvangt Hij een koninkrijk en heerschappij die de plaats van alle andere koninkrijken zal innemen. En meteen daarna lezen we van de 'heiligen der hoge plaatsen', die van den Allerhoogste het koninkrijk ontvangen (vers 13-14, 18 en 22). We worden vertroost met de belofte dat 'als wij verdragen, wij ook met Hem zullen heersen' (2 Tim. 2:12). En ten slotte lezen we in Openbaring 20:6: 'en zij zullen met Hem heersen duizend jaren'.

Dit laatste is van groot belang, zodat we ernstig de aandacht van de lezer voor enige ogenblikken hierbij willen bepalen. Hier wordt ons zo duidelijk gezegd hoe lang die regering duren zal. Het zal 1000 jaren zijn (vandaar de benaming 'duizendjarig vrederijk'). In die tijd zal satan gebonden zijn in de afgrond (vers 2), hoewel hij nog niet voor goed geoordeeld is en geworpen in de poel van vuur (vers 10). Christus Zelf moet regeren met de heiligen, die leven en regeren met Hem (vers 4); ze worden niet geregeerd door Hem, maar ze heersen met Hem. En wie zijn deze heiligen? 'Zij die deel hebben aan de eerste opstanding'. Als dan deze heiligen met Hem heersen, dan moet het zijn na hun opstanding; dus ook na Zijn komst. Zij worden opgewekt bij Zijn komst. Dus volgt hieruit dat het duizendjarig vrederijk ligt tussen vers 23 en 24 van 1 Korinthe 15.

Maar als er een *eerste* opstanding is, dan moet er ook een *tweede* zijn. Hoeveel jaren liggen tussen deze twee opstandingen? Duizend jaren: 'De overige doden werden niet levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren' (Op. 20:5). Niet alleen vinden we hier helder en duidelijk de leer van de twee opstandingen, maar we vinden ook nauwkeurig de tijd die ertussen verloopt.

In de hele periode van de regering van Christus en Zijn heiligen blijven de 'overige doden' - dat zijn allen die in hun zonden gestorven zijn - in hun graven. Aan het eind staan zij op, om geoordeeld te worden voor de grote witte troon, om daar hun eindoordeel te ontvangen. Zij worden dan geworpen in de poel van het vuur. Hier vinden we dus de verdere bevestiging van wat we al over Johannes 5 hebben opgemerkt.

Er is verschil tussen de eerste en tweede opstanding, wat het *doel* betreft.

De *eerste* opstanding is een opstanding van het leven om te leven en te heersen met Christus.

De *tweede* opstanding is een opstanding van oordeel om geoordeeld te worden voor de grote witte troon, naar hun werken.

Wie heeft aan de eerste opstanding deel?

We lezen in vers 4 het antwoord.

1. 'Ik zag tronen, en zij zaten daarop, en het oordeel werd hun gegeven'.
2. 'Ik zag de zielen van hen die om het getuigenis van Jezus en om het woord van God onthoofd waren'.
3. 'En die het beest of zijn beeld niet hadden aangebeden', enz.

Om te begrijpen wie door deze drie groepen worden aangeduid, is het noodzakelijk een terugblik te werpen op het Boek van de Openbaring.

Aan Johannes wordt gezegd (Op. 1:19): 'Schrijf

1. '... wat u gezien hebt', en
2. 'wat is', en
3. 'wat hierna gebeuren zal'.

Hier hebben we een drievoudige verdeling. Het eerste deel ('wat u gezien hebt') vinden we in hoofdstuk 1. Het tweede 'wat is' wordt behandeld in hoofdstuk 2-3; daar vinden we een profetisch overzicht van de geschiedenis van de belijdende Kerk als verantwoordelijk voor Christus op deze aarde vanaf de dagen van Johannes tot op de komst van de Heer, wanneer de ware gelovigen zullen worden opgenomen en de uiterlijke, levenloze belijders zonder meer uit Zijn mond gespuwd zullen worden. Het derde ('wat hierna gebeuren zal') is het onderwerp van de hoofdstukken 4 tot het einde.

Zoals gezegd geven hoofdstuk 2-3 ons de tegenwoordige geschiedenis van de Gemeente op aarde. De aarde is de sfeer in deze hoofdstukken. In hoofdstuk 4 lezen we echter dat er een deur was geopend in de hemel en we zien daar de hele menigte van verlost en heerlijkheid. Algemeen wordt aangenomen dat de vierentwintig oudsten symbolisch alle verheerlijkte heiligen aanduiden, die óf opgewekt óf veranderd zijn bij Christus komst. Ze sluiten alle oudtestamentische heiligen ook in, zowel als de Gemeente. Zij zitten op 'tronen' in volmaakte rust en vrede, hoewel bliksems en donderslagen van Gods troon uitgaan. De oordelen die over de aarde uitgegoten worden, ontstellen hen niet. Zij zullen leven en heersen met Christus; we zien hen ook in Openbaring 20:4 het eerst genoemd, terwijl ze zitten op tronen.

Tussen hoofdstuk 3 en 4:1 vindt de komst van Christus voor de Zijnen plaats, want in het derde hoofdstuk zien we ze op aarde en in het vierde in de hemel. Van hoofdstuk 6-19 is de aarde het toneel van Gods handelingen en we vinden een korte, maar plechtige opsomming van alle oordelen die uitgegoten zullen worden tussen de komst van de Heer voor Zijn heiligen in de lucht en Zijn verschijning met Zijn heiligen op de aarde (Op. 19:11-14).

Deze oordelen zijn in het begin verschrikkelijk, maar nemen in strengheid toe totdat het toppunt bereikt wordt bij de vernietiging van het beest en van de koningen van de aarde met hun legers, die door Hem verslagen en onder Zijn voeten vertreden worden als druiven in de wijnpersbak.

In deze tijd zal God met het Joodse volk handelen. Dat volk zal in ongeloof teruggekeerd zijn in zijn land. Dan zal 'het overblijfsel', waarvan we zo vaak lezen in de Psalmen en de

profeten geroepen worden een getuige voor God te zijn te midden van een afgefallen Christendom. Het kwaad, dat in onze tijd nog wordt beteugeld door de Heilige Geest (2 Thess. 2:6-7), zal dan, als de Heilige Geest de aarde tegelijk met de opname van de ware gelovigen heeft verlaten, tot zijn hoogtepunt rijzen, en het overblijfsel zal lijden onder onbeschrijflijke folteringen van de hand van de antichrist en het beest, d.w.z. het herstelde Romeinse rijk. Met verdere bewijzen uit de Schrift kunnen we nu hierop niet ingaan; dat is al overvloedig gebeurd door andere schrijvers⁴. We willen alleen iedere gelovige aansporen dit thema nauwkeurig in de Schriften te onderzoeken.

In deze tijd van verschrikkelijke kwelling worden de twee andere groepen mensen gemarteld die in Openbaring 20:4 worden genoemd; die verschrikkelijke tijd vindt plaats tussen de opname van de gelovigen bij de komst van Christus en Zijn verschijning in hoofdstuk 19, onmiddellijk voorafgaand aan Zijn duizendjarige heerschappij.

De eerste groep vinden we in hoofdstuk 6:9-12, de tweede in hoofdstuk 13:15. Er wordt ons niet meegedeeld wanneer zij opstaan, maar één ding is dus wel zeker: zij maken deel uit van de eerste opstanding.

Soms wordt er gezegd dat het leven en heersen met Christus ziet op een herleving van de beginselen waarvoor de Christenen in vorige eeuwen de brandstapel beklommen. Die herleving zou dan leiden tot de verbreiding van het evangelie door de hele wereld en de bekering van de mensheid. Wie ook maar in de geringste mate vertrouwd is met het onderwijs van het Nieuwe Testament, zal deze verklaring geen ogenblik handhaven. In plaats dat het evangelie verbreid zal worden en de wereld bekeerd, zal het Christendom - en dan bedoelen we dat uitgestrekte systeem van godsdienstige, levenloze belijdenis - snel komen tot een volkomen afval van Christus en de Waarheid. Zo wordt het ons duidelijk geleerd in de Schrift (zie 2 Thess. 2; 1 Tim. 4:1-4; 2 Tim. 3:1-10 enz.). Dit naamchristelijke systeem zal onvermijdelijk worden voortgestuwd de verkeerde kant op, door de verenigde invloeden van wereldsgezindheid, ontrouw en priesterheerschappij in zijn ongunstigste betekenis.

Bovendien: hoe kunnen beginselen *priesters voor God* genoemd worden (vers 6)? Nee, beste lezer, de in vers 4 genoemde mensen zijn werkelijk personen die zullen heersen met Christus in de heerlijkheid van de opstanding.

Maar aan het eind van de duizend jaren wordt satan losgelaten. Het hart van de arme mens is niet veranderd; het is bereid om zich opnieuw tegen God te keren (vers 8-9). 'Het bedenken van het vlees is vijandschap tegen God'. En tenzij iemand opnieuw geboren is, zal zijn gedachtenpatroon zich zelfs in die tijd in openlijk verzet tegen God openbaren. Moeten we nog opmerken dat zij die zich tot deze laatste strijd verzamelen tegen God, de niet-wedergeborenen zijn uit de mensen, die dan op de aarde gevonden worden?

Daarna wordt ons het oordeel voorgesteld over de doden die in hun zonden gestorven zijn; en dat gebeurt voor de grote, witte troon. *Nadat* de heiligen verheerlijkt zijn, *nadat* zij hebben geleefd en geheerst met Christus duizend jaren, na de eerste opstanding, ja, *na duizend jaren*, worden de *overigen van de doden* opgewekt. Een deel van de doden – namelijk 'de doden in Christus' – was immers al opgeroepen, namelijk duizend jaren daarvoor; en nu volgen de 'overigen'. Zij staan *om geoordeeld te worden naar hun werken*. Allen die voor dezen troon staan, worden in de poel van het vuur geworpen. 'Dit is de tweede dood, de poel van vuur' (vers 14).

⁴ We bevelen graag onze volgende uitgaven over dit thema aan bij de lezers: 'De toekomst' (H.L. Heijkoop), 'Zie, Hij komt!' (E.C. Hadley), 'Hij komt!' (D. Rot, A.H. Burton e.a.).

Aarde en hemel vluchten weg! Elk spoor van zonde is verdwenen! Er zijn nieuwe hemelen en een nieuwe aarde (Op. 21:1)! De eeuwige toestand begint.

God woont dan bij de mensen (Op. 21:1-6). En Hij is dan alles in allen (1 Kor. 15:28).

Kort en in zwakheid hebben wij deze uiterst belangrijke dingen besproken. We vertrouwen erop dat elke gelovige lezer nu weet dat er twee opstandingen zijn, die in karakter en in doel totaal verschillen, die plaats zullen vinden volgens een heel verschillend beginsel en op totaal verschillende momenten.

Het is van groot belang in deze dagen voor iedere dienstknecht van Christus om 'het woord van de waarheid recht te snijden'. We willen elke lezer in liefde opwekken om het voorgaande te vergelijken met de onfeilbare gids van het Woord. Laat het steeds meer de wens van ons hart worden voor onszelf een oprecht gebruik te maken van het woord van de apostel: 'Om Hem te kennen, en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden, terwijl ik aan Zijn dood gelijkvormig word, om op de één of andere wijze te mogen komen tot de opstanding uit de doden' (Fil. 3:10-11). Wat Paulus verlangde was een diepere kennis van de Persoon van Christus en een volkomen gelijkvormigheid aan Zijn beeld in opstandingsheerlijkheid.

Hij wilde komen 'tot de opstanding *uit* de doden'; niet: *van* de doden. Opstaan van de doden is geen bijzonder voorrecht, want alle mensen die ooit hebben geleefd zullen opstaan. Maar waar de apostel Paulus naar verlangde was dat bijzondere karakter van de opstanding; een karakter dat in zijn wezen gelijk is aan die van Christus, namelijk een opstanding uit het midden van de doden (waarbij de doden die zonder Christus gestorven zijn nog een tijd in hun graf blijven, zoals we hebben gezien). Die opstanding zou hem verplaatsen in heerlijkheid, net zoals zijn Heer. Naar deze vurig begeerde prijs strekte hij zich uit, en dat einddoel wilde hij met haast bereiken in de wedloop, al kostte het hem zichzelf, en zelfs met gevaar van lijden en een martelaarsdood. Maar wanneer zou hij die bereiken? Bij zijn dood? Nee, alleen in de opstanding, wanneer zijn langverwachte Heer zou komen, Die het lichaam van zijn vernedering gelijkvormig zou maken aan het lichaam van Zijn heerlijkheid (zie Fil. 3:20-21).

Beste medegelovige, laat deze gezegende hoop op dezelfde manier onze harten vervullen, ons leven verhelderen, onze geestkracht versterken voor Zijn dienst, totdat Hij komt!

A.H. Burton